

(къмъ черацитѣ) Азъ щж вж научж (клати главж) какѣ са помни и забравя)! . . .

Попътъ.

Помнете, чада, помнети, — за туй са челѣкъ учи, да помни . . .

Уста Генко.

Че видишь ли дѣдо попе, *Лука свой напраже, и уготова и*, санкимъ съ други думы, нашенски дѣто го выкатъ тжй да речемъ, *лука си опържи и го наготви; во еже сострѣляти праведнаго съ тукъ* (омыслено са похваща за главжтж), то ще са каже (съ показателнѣя пржеть на чело), хж, да го стрѣлоса на праведныя въ тыла, (и замахва съ ржжтж си).

Попътъ.

Я глѣдай, я глѣдай, (клати главж); колко то было лесно! Ама . . . Зеръ . . . це съкѣй

Уста Генко

Комуго, е дадено оче — е! То и най-мжчното е най-лесно, салъ стига да му са влѣзе въ ноймжтж, (и: въртява си ржжтж на горѣ и малко усмихнжто и облѣщено), да ти кажа азъ тѣѣ.

Попътъ.

(Става да върви и занитва за тѣзи, които сто-
жтъ съ копанжтѣ) Е, прощавай уста Генко, ама ако е
кжбыль да науча, оно, кабахатыгѣ рекохъ на тѣзи
момчета.

Уста Генко. (и той става)

Остави са, отче, (кани го съ емфе, дръпватъ, и